

d'arribar al capdamunt de les escales, treure el cap a la plaça, i veure-la tota coberta de "cucs" vermells, blaus, verds,... uns arrupits, d'altres ben estirats... Si a això hi afegim la gernació que habitualment s'aplega a Montserrat el dissabte, el resultat en són un moviment, una vitalitat i diversitat que fins i tot Irma Cassin va manifestar que li havia agradat de conèixer. "No m'agraden les aglomeracions de gent, deia, però estic contenta d'haver pogut veure tot això".

Vàrem haver de fer una petita cua per pujar a veure la Moreneta, però hi havia tantes coses per mirar i comentar, que la veritat és que va passar l'estona sense que ens n'adonéssim.

La visita al museu va resultar també molt interessant. Irma Cassin anava demanant el significat dels títols d'alguns quadres que no entenia, es va mostrar satisfeta de descobrir-ne de diversos autors italians, i fos com fos, per tots i cada un va tenir bé un comentari, bé un elogi, una crítica... Vàrem reconèixer que tenia raó quan va manifestar que, en la seva opinió, tots aquells quadres que representaven la Sagrada Família, o qualsevol de les escenes de les Escriptures, són grans obres d'art pel seu treball, però uns testimonis molt verídics de l'època i l'entorn dels personatges representats, que segur que mai no van tenir robes ni palaus com aquests on els artistes els pinten.

Finalment, a la una del migdia, l'escolania, i amb ella, el violai, van posar el punt i final a una visita que va impressionar considerablement alhora que va satisfer la nostra convidada.

El dinar en una fonda a prop de Monistrol, es va convertir, una vegada més, en hora de conversa llarga i distesa, que ens va fer descobrir molta de la picardia i saviesa acumulades per Riccardo Cassin al llarg de la seva vida plena d'experiències.

J. Miralles

Durant la visita al Monestir, Riccardo Cassin i la seva senyora Irma